

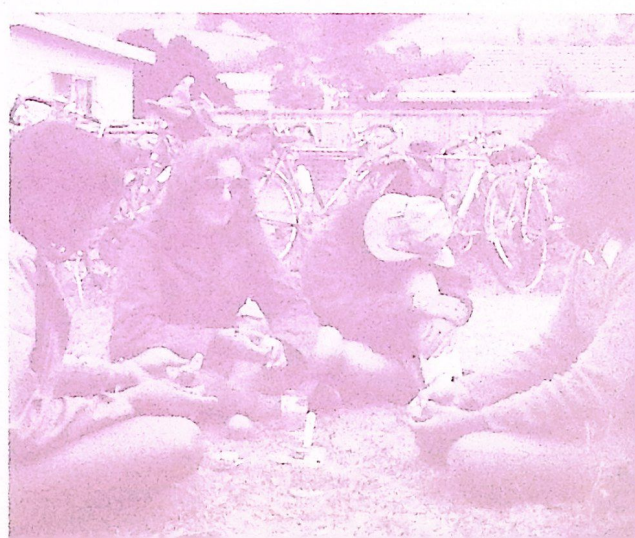
HUNGARIAN SCOUT MAGAZINE

MAGYAR CSERKÉSZ

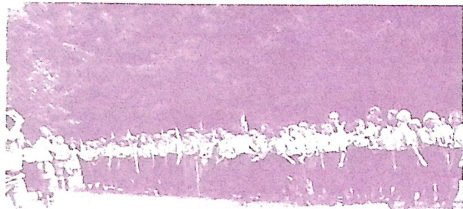
XXXI. (55) ÉVFOLYAM

VOL. 31 (55) No. 1—4

1980. 1—4 SZÁM

V. K. tábor Észak Amerikában

A vezetőképző tábor megnyitása.

A segédtszti tábor kiképzői.

Segédtszjtjelöltek vacsora előtt.

Cimoldalunkon a sydneyi fiú és leány cserkészek két hetes kerékpár-túrájának képei láthatók. Beszámolót lásd a 7. oldalon.

Előkészületek az ünnepély „lakomájához”.

Gyülekező zászlólevonásra.

Tábóri mise.

Kisbarnaki Farkas Ferenc 1892. május 27—1980. április 14.

Rendkívüli ember volt. Élete példa mindannyiunk számára.

Hitét minden körülmények között bátran megvallotta. Minden lehető alkalommal a szentségekhez járult. Magatartása útmutatás volt egyháza minden tagjának. Egyik legnagyobb szolgálataként az 1938-as budapesti 34-ik Eucharisztikus Kongresszust emlegette, melynek főszervezője volt. Kiváló munkájáért a Pius-rend középkeresztjével tüntették ki.

Katonaként harcolt mindkét világháborúban. Számos kitüntetés bizonyítja félelmet nem ismerő hősiességét. Az I. Világháború valamennyi frontját megjárta. Kétszer sebesült. Számos hadikitüntetéssel jutalmazták. A 20-as évek elején elvégezte a hadi-akadémiát. A kimagasló tehetségű vezérkari tiszt — számos fontos beosztás után — a honvédtisztképzés élére került. A Ludovika Akadémia parancsnoka lett. Amikor a II. Világháború eseményei komolyan fenyegették az ország épségét, a debreceni VI. Hadtestet bízták rá. Ennek élén írta be nevét a hadtörténelembe a Tatárhágó védelmével. Most, hogy eltávozott, az egyetlen még élő magyar vezérezredestől búcsúztunk.

A cserkészkedést közvetlenül az I. Világháború után — 1919-ben — kezdte. Nem törekedett a felsőbb irányítás felé. Elsősorban a cserkészfiúval tartott közvetlen kapcsolatot. A legnehezebb munkaterületet választotta. Hosszú évek munkájával mintacsapattá fejlesztette a szombathelyi tanonc-cserkészek később országsszerte neves csapatát, a 48-as Rákóczi-t. 1921-ben egyik szervezője, vezetője a Tapolcán megtartott átfogó jellegű, egész Dunántúlt magába foglaló cserkész-tábornak.

A cserkészetbe való bekapcsolódása nem epizód jellegű. Ahogy emelkedett katonai pályáján, úgy vállalt magasabb feladatokat a cserkészetben is. Amikor Budapestre került, a Szövetség központjában hasznosította tapasztalatait. 1928-tól, a Magyar Cserkész Szövetség társelnöke és Teleki Pál bizalmas cserkész tanácsadója volt. A gödöllői jamboree előtt és után, nemzetekközötti táborok és tanácskozások egész során képviselte a magyar cserkészetet.

Teleki Pál tragikus halálát követően, a magyar cserkész társadalom osztatlan öröme, az államfői kinevezés a magyar cserkészet élére szolgáltatta. 1942 április 23-án, Szt.György napján tett főcserkészfi fogadalmat.

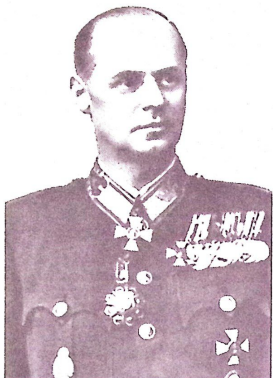
Egyéniségét a Gödöllő-i Jamboree Újság így jellemzi: „A láthatatlan erőközpont a vezérkari főnök: v.Farkas Ferenc. Akit senki sem lát, mert nem mutatkozik; mert nem reprezentál, nem jár vendégségbe, nem áll a fotográfáló gép elé, nem nyilatkozik riportereknek, nem ül a diszpáholyban, sehol sincs ott, de mégis mindenütt jelen van. Kora reggeltől, késő estig ül az íróasztalnál, telefonkészülék drótkadályai, térképek barikádjai, írógépek pergőtüze közt és dolgozik: mindenről tud, mindent intéz, eligazít,

helyrehoz, megszervez — és közben nyel, uralkodik magán, nem sértődik és nem veszti el a fejét és nem fárad el — tesz, mosolyog, szolgál: A legközelebből láttam. Jólesik kimondanom, örüljön neki és tanuljon belőle minden cserkész: amit a vezérkari főnök művelt, az az ideális megtestesülése a cserkészleületnek. Munka, önfeláldozás, szerénység, szolgálat a leg-tökéletesebb formában. — Sik Sándor.”

Baden-Powell a következő levelet intézte Farkas Ferenchez:

„Mielőtt elhagynám Gödöllőt, fel kell ajánlanom Önnek legszívesebben jókívánságaimat a jamboree teljes sikerét illetően. Teljesen örülök az az óriási munkát, amit ennek a nagy műnek előkészítésére szentelték. A cserkészmozgalomnak olyan adottsága van Önrel szemben, amit sohasem fog tudni visszafizetni. Bizton remélem azonban, hogy saját megfeszített

munkája olyan eredményt hozott, ami maga a kielégítő jutalom, sokkal inkább, mint az én köszönő soraim. Mindazonáltal kell, hogy legszívesebben megköszönjem ezt Önnek. Öszinte híve: Baden-Powell.”

Láttuk a hívt, a katonát, a cserkészt. Most lássuk Farkas Ferencet: az embert.

Munkatársainak nemcsak előjárója, de barátja és tanácsadója is volt mindenkor. Déléz megjelenése, biztonságos fellépése féliskor volt minden munkájában. Katonái, ludovikásai, cserkészei egyaránt rajongva szerették, mert derüslélt, tiszta mosoly ember volt.

Ifjú barátainak, cserkészvezetőknek számtalan komoly mélységű tanácsot adott. Egyik ilyen klasszikus fejtegetése a kártyáról, az italról, s a hűságról szolt; mondván, hogy a kártyáról le lehet szokni, az italt abba lehet hagyni, csak a hűség öröge nem lehet megfőkezni. Akit az megfertőzött, sohasem lesz alkotó tagja a társadalomnak.

Az ő derűs, melegsívű egyéniségének köszönhetjük, hogy a cserkészletünk ma is él és segít bennünket abban, hogy emberebb-emberek, magyarabb-magyarok lehessünk.

BODNÁR GÁBOR

A magyarországi cserkészlet története

Kedves cserkészbarátok!

Hézagpótló munka jelent meg a külföldi magyar könyvpiacra. „A magyarországi cserkészlet története” címmel Bodnár Gábor, a M.Cs.Sz. ügyvezető elnöke színes riportot készített árvalányhajás magyar fiatalok egyedülálló szövetségének történetéről, az 1910-ben való kezdetétől, a két világháború közti dinamikus fejlődésén át az 1948-ban bekövetkezett elnyomásáig.

A könyv nem történelmi adathalmaz, hanem a magyar cserkészlet életének mozaikszerű vetülete. Az olvasó szinte a szemtanú közvetlenségével láthatja maga előtt az árvalányhajás magyar cserkészeket, akik fegyelmességükkel, talpraesettségükkel és sikereikkel annyi megbecsülést szereztek hazájuknak a dániai, angliai és hollandiai jamboreekon. Büszke örömmel szemlélheti a Megyeri Nemzetközi Nagytáborban seregszemlére összegyűlt 10,000 magyar fiút, s a gödöllői jamboreen az ország kirakatát megépítő és értékeinkből a legjobbat adó cserkészeket.

A szerző a sebesen mozgó események között rámutat a beléjük lelket öntő cserkészszellemre és a szilárd alapot képző, szinte szállóigévé vált „emberebb ember, magyarabb magyar” eszményre.

Ez a könyv nemcsak érdekfeszítő olvasmány, hanem szívetvidámító rátekintés a két világháború közti Magyarország napos oldalára is. Egy olyan országépítő nemzedék története ez, amely hitt elvekben és eszményekben, hűségben és embertestvériségben, kötelességben és igazságban, tisztaságban és szolgálai akarásban.

A szerzőt — úgy hisszük — nem kell bemutatnunk. Neve a cserkészletével szinte egybehangzik, rokonértelmű. 1945. április elején a huszonöt éves Bodnár Gábor katonaként Nyugatra sodródott. Mielőtt azonban végleg elhagyta szülőföldjét, a határ-sorompónál fogadalmat tett, hogy amíg él, a magyarságot minden erejével szolgálja. Fogadalmát megtartotta, szavát állta. A huszonöt éves fiatal emberből hatvan éves Gábor bá' lett. Bodnár Gábor ugyan „csak” nyolc gyermek édesapja, de az öt világrészen messze a hazától, sok ezer fiatal közötti neki a magyar cserkészletet. Elsősorban az ő önfeláldozó, akadályt nem ismerő és kitarító munkájának köszönhető, hogy az elmúlt 35 évben a magyar cserkészlet gyökeret vert és virágzó, gyümölcsöshöző fává fejlődött a külföldön élő magyarság körében.

Hetvenéves születésnapját ünnepli 1980-ban a magyar cserkészlet. Ez a könyv születésnapjára ajándéknak készült. Ajándék azoknak, akik ma is cserkészkednek, vagy akik ugyan már nem folytatnak aktív cserkész-munkát, de azért él még szívükben ifjúkoruk emlékeként a cserkészlilium varázsa. De azoknak is szeretettel ajánljuk a könyvet, akik ugyan sohasem voltak cserkészek, de itt külföldön megismerték és

becsülik cserkészletünk magyarságmentő, magyarság-nevelő és építő munkáját.

A könyv ára 8 dollár. Kérjük, hogy vegyék meg, ajánlják és terjesszék ezt a könyvet. Ismerjék és ismeressék meg a liliumos zászlót hordó magyar ifjúság történetét. A könyv tiszta jövedelmét a Sik Sándor Cserkészparkban egy nagyon szükséges barakk építésére fordítjuk. Az építendő barakkot az 1980. szeptember 9-én hatvanadik születésnapját ünneplő Bodnár Gáborról szeretnénk elnevezni. Úgy érezzük, hogy ez az aktus a külföldi magyar társadalom elismerését jelenthetné a szavát álló, fogadalmát megtartó, a magyarságot hűségesen szolgáló Bodnár Gábor iránt.

JÓ MUNKÁT!

Dr. HOYOS JÁNOS Nt. BERTALAN IMRE
a Cs.Nagytanács Elnöke Tiszteletbeli Elnök

ADÁM JÁNOS, S.J
a Szöv.I.B. Elnöke

KEDVES PARANCSNOKOK! VEZETŐK!

A fenti felhíváshoz csatlakozva, szeretném figyelmekbe ajánlani, hogy a számotokra megküldött 20 darab könyv eladása előtt, illetve annak során elsősorban a csapat vezetőikre gondoljatok.

Cserkészletünk múltjának ismerete egyike legfontosabb tudnivalóinknak. Örsvezetők, segédítisztek, tisztok könyvespolcáról nem hiányozhat ez a kötet. A vk. táborokban, azok felvételi vizsgáin sem lehet senki eredményes a könyv nélkül. Okvetlenül gondoskodjatok tehát arról, hogy a hozzátok megküldött könyvekből először a vezetőikre kaphasson, s csak a fennmaradó példányokat árusítsátok a jubileumi vasorán barátaitok, támogatóitok számára.

Szíves közreműködéseketet megköszönve, kíván cserkészszerezzetek.

Jó Munkát!
JÁMBOR LAJOS cst.
Szöv. VT.

Bodnár Gábor bá' európai útja alatt előadásokat tartott, melyen legújabbban megjelent könyvét is dedikálta a vásárlóknak. Tollas Tibor, nagynevű költőnk mutatta be az előadások előtt Gábor bá' könyvét, az európai Ker. Pk., Köllek Gyuri pedig mindenüvé elkísérte az Ügyv. elnökünket — nagy segítségére volt a könyv terjesztésében.

Ausztráliában, Kanadában és Gábor bá' hazájában, az USA-ban mindenütt nagy keletje van ennek a hézagpótló munkának — az öreg generáció a múltját éli vissza — a fiatalok pedig tárgyilagos képet kapnak a cserkész múltunkról.

ESKÜVÖK

Koller Zsuzsanna cst. és Kende Gábor, 1980. június 21-én tartották esküvőjüket a torontói Szent Erzsébet templomban.

Szabadkai Krisztina st. és Tábor András st., 1980. június 7-én tartották esküvőjüket a Nyugat Oldali Magyar Református Egyház templomában, Cleveland-ban.

ÉSZAK AMERIKA cserkészlet konferencia

A Magyar Cserkészszövetség múlt évi tiszti konferenciáját november 3-án és 4-én tartotta meg Torontóban a Szent Erzsébet egyházközség helyiségében.

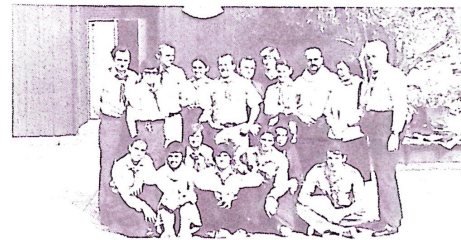
A konferencia szombatán délután Ádám János imájával kezdődött. Jámor Lajos szövetségi vezetőtiszte bejelentette, hogy a konferencia főtemája az 1980 augusztusában a Torontó melletti Loyola Parkban megrendezendő nagy, jubileumi tábor lesz.

Schloder Miklós a tábor programjáról beszélt, a szavalási, balladaelőadási, népmesemondási és népdal éneklési vetélkedőről, valamint arról, hogy mivel a tábor az egész magyar egységet jelképezi, az altáborokat a Magyarország és Külföldi Magyarság táboroknál kívül a magyar tájegységről nevezik el, mint Erdély, Felvidék, Délvidék, Kárpátalja, Örség és Csángók.

Bodnár Gábor, a Szövetség üv. elnöke a cserkészlet törvények gyakorlati megvalósításának fontosságát hangoztatta és bejelentette, hogy éppen ennek érdekében a jubileumi tábor napi jelszava a cserkészlet törvények egy-egy törvénye lesz.

Ezután a csapatparancsnokok tartottak értekezletet, a többi résztvevőnek pedig Zubrits Árpád cst. beszélt az akadály-versenyek fontosságáról.

A kitűnő vacsora után az esti tábornézet keretében már izelítőt adtak cserkészeink a jövő évi tábori

A résztvevők egy csoportja.

vetélkedőről és örömmel jelenthetem, hogy a szavalási versenyt Bócsay Klára, a népmese mondási versenyt pedig Gráber Pisti clevelandi cserkészek nyerték.

Másnap délelőtti a kerületi vezetőtisztek, Teszár Erzsike és Pinter János beszéltek a kerületi parancsnokok problémáiról és arról, hogy milyen fontosak a cserkészletalkozók, konferenciák, közgyűlések, főleg pedig a táborok, mert a cserkészlet egy nagy család és úgy illik, hogy a tagok megismerjék és megszeressék egymást. Erre pedig legjobb alkalom az ilyen összejöveteleken kínálkozik.

Ezután következett a Fórum, ahol sok értékes javaslat hangozott el a cserkészmunka minél jobb tétele érdekében.

A konferencia a déli szentmisével ért véget, ahol Ádám atya azt hangoztatta, hogy a magyar cserkésznek, akkor is az erkölcsi normák után kell mennie, ha az egész világ másfelé halad.

Vizionlátásra a Jubileumi Nagytáborban!

M.CS.

• **Bócsay Zoltán**, Szöv.ellenőr, tavaly novemberben kaliforniai csapatainkat látogatta meg. Felmérte a magyar tudást, cserkészismereteket, anyagi és egyéb vonatkozású kérdéseket mind San Diegoban, mind Los Angelesben, mind Hollywoodban. Kapcsolatot keresett a San Fernando Valley-i Ref. Egyházzal is. Los Angeles-i, és kaliforniai tartózkodását P. Horváth Benedek, a losangelesi körzeti megbízott szervezte, mint a Szövetség egyik legjobban ismert, legkitűnőbb házigaárdája.

• **Február második hétvégén** tartották konferenciájukat a nyugati csapatok San Franciscoban. Ezen valamennyi kaliforniai csapat képviseltette magát. Fő téma – mint mindenütt máshol – a jubileumi előkészület volt. A konferenciát Csoboth Tamás Kaliforniai Főmegbízott meglátogatta és irányította kitűnő hozzájárulással. A tisztiközi konferenciát meglátogatta és a főbb szövetségi intenciókat Bodnár Gábor Üv. E. ismertette az egybegyűlék számára. Alapos, élvezetes előadást hallottak a résztvevők Kékessy Györgyné (Gertrud) cst. megfogalmazásában. Az előadást élénk vita, számos tartalmas hozzászólás követte. Nem maradhatott el a szokásos esti szórakozás sem.

• Az északamerikai féltekén megkezdődtek a jubileumi ünnepélyek. A legelső New Brunswickon tartották meg. Erre az estére rohamunkával készült el a Magyarországi Cserkészeti Története c. könyv, ami ott került a közönség elé első alkalommal. Az ünnepély ünnepi szónokai: Dr. Chászár Ede Szöv. Külügyi VT., és Nt. Bertalan Imre Tb. elnök voltak. A bensőséges ünnepélyen a közönség őszinte meleg szívvel fogadta a cserkészeti eredetéről és történetéről szóló alapos és színes beszámolókat.

• **Február 24-én** tarotta a New York-i cserkész-körzet szokásos tisztgyűlését. Ennek legfőbb, illetve mindig fénypontja a csapatok beszámolója, amelyek egyrészt inspirálólag hatnak, másrészt a nehézségekből más csapatok tanulhatnak. Az aktuális problémák megbeszélése következett. Végül az egész évi programot rögzítették és készítették elő a szép számban egybegyűlétek. Több mint 30, főként fiatal vezető vett részt ezen a körzeti tisztgyűlésen, amelyet Teszár Józsefné Ker. Pk. szervezett és bonyolított le.

DÉL AMERIKA CSERKÉSZBÁL

A buenosairesi magyar cserkészek tavalyi nagy Gálaestjét október 13-án rendezték meg a Hungária összes termeiben. A kolónia nagy társadalmi eseménye ezúttal sem maradt el az előző sikerek fényétől, sőt különösebben egyre szebb és pompásabb formában nyilvánul meg. Ehhez természetesen nagyban hozzájárul a Hungária vezetőségének állandó igyekezete, melynek eredménye, hogy az Olivosi Székház most már minden szempontból alkalmas nagy tömegek vendéglátására és ünnepélyek, fényes bálók megrendezésére.

A Bál díszmagyarban tündöklő párok bevonulásával kezdődött, majd a hagyományos palotás bemutatója következett. A Regösök táncsoportja, mint mindig most is nagy sikerrel szerepelt. Az ünnepi bevezetőt Nt. v. Hefty László mondta, aki a

cserkészkötelességekre hívta fel a fiatalság figyelmét. Vass Dénes spanyolnyelvű köszöntője, és az elsőbálos kislányok bemutatása után a hat újdonsült bálozó nyitotta meg a Bált, mely a legjobb hangulatban a hajnali órákig nyúlt ki.

Éjfélkor került sor az Erdélyi Fejedelmi tánc bemutatására, mely a közönség osztatlan elismerését váltotta ki. A táncokat betanító Sáfrány Györgyi büszke lehet tanítványaira.

Közben megválasztották az idei Cserkészbál Királynőjét Kohánszky Krisztinát, aki két udvarhölgyével Kiss Évával és Máthé Magdolnával vonult a színpadra a koronázásra.

Reggelig tartott a vidámság és a tánc, míg aztán hajnalban a képletes tábornőzőn a szeretetkörben egymás kezét fogva búcsúztak egymástól fiatalok és idősök; viszontlátásra jövőre. Addig is — Jó munkát!

KARÁCSONYI VÁSÁR A HUNGÁRIÁBAN

A cserkészszakmák tavaly is megrendezték a Hungária összes termeiben a karácsonyi vásárt, mely nemcsak a magyar kolónia, hanem az északi zóna attrakciójának ígérkezett.

Képtelenség lenne felsorolni, hogy ezen a vásáron mi minden került kiállításra. Valóban érdemes karácsony előtt meglátogatni ezt a vásárt, mert az ünnepnek minden ajándékozási problémáját, ott, egyhelyben meg lehet oldani. A vásár december 7-én nyílt meg pénteken délután 5 órakor.

A cserkészszakmák természetesen az idén is megrendezték a gyerekek Mikulás ünnepét, mely 8-án 18 órakor kezdődött.

LAPSZEMLE A Főszerkesztő üzeni:

Nagy örömmel lapoztuk a Montreal-i Kiscserkészek 10. számú újságját, telve a kicsik írásaival. Élmény volt a sok „újságíró kiscserkész kolléga” írását olvasgatni, s a kiscserkész „munkatársakat” különleges „főszerkesztői cserkész dícséretben” részesítem.

Szeretettel olvastuk a TÁROGATÓ 9. számát, a kaliforniai magyar cserkészcsapatok újságját, melyben az elmúlt 10 év működését írták le, emlékeznek meg róla. A „Tárogató”-t az ottani cserkész vezetők munkaközössége szerkeszti Csoboth Tamás cstst. irányításával és sok részletet ad az elmúlt 10 év munkájáról. Ilyen fejcímeket olvashattunk: Névadóink: Béri Balogh Ádám, Losárdy Zsuzsanna; Kik voltak/vannak a „tűzvonalon”? ahol a cspek-okat, cs. vezetőket, aktív öreg cserkészeket, magyar iskola tanítókat, a F.B. tagjait sorolják fel; az elmúlt 10 esztendő képeiből szép sorozatot hoznak; s részleteiben tárgyalják magyar népi és kultúr programjaikat — majd a csapatzászlót ismertetik.

A TÁROGATÓ ezen számával valóban bemutatja (ahogy azt vezércikkükben írták), hogy „indulnak a 11-esztendőnek azzal a hittel, hogy a 43-as és 77-es csapatok még sokáig fogják eredményesen szolgálni az „emberebb-ember és magyarabb-magyar eszméjét” a sanfranciskói öböl környéki magyarok között.”

AUSZTRÁLIA

Kerékpárportya, avagy mozgótábor Tasmániában

Elérkezett a várva várt nap, indulás Tasmániába. Reggel 8.45 órakor volt a találkozó a repülőtéren. Egyesek már egy órával előbb odaérkeztek, de voltak olyanok is akik egy kicsit elaludtak, de a végén mindenki szerencsére megérkezett és hamarosan beszálltunk. Jó utunk volt, s d.e. 11 órára megérkeztünk Hobártba. Létszámunk 47. A repülőn röpké tisztgyűlést tartottunk, megbeszéltük a programot az első napra. Sándor bá', János bá' és jómagam bementünk Hobártba bevásárolni. A többiek hamarosan átöltöztek és neki vágta az útnak. Goór Zsuzsi vezeti a kombit, míg Bandi a landrovert. Tele van pakolva mindkét kocsi a konyha felszereléssel, ennivalóval és a háztáskákkal. A menet elindult, irány Richmond. 41 kerékpáros nyomta a pedált hegynek fel, hegynek le. Igen meleg volt, a nap erősen tűzött. Sajnos megtörtént az első baleset is, Szentirmay Ibi felborult a kerékpárjával. Hála Istennek nagyobb baj nem történt, csak egy kicsivel kisebb bőr maradt a combján, karján. Egy útemti tanyára bevitték, s innen nemskorára összeszedte a kombi. A többiek mentek tovább. Délutánra még jobban felmelegedett az idő, s egyre nehezebb lett a kerékpározás, de azért mindenki jól bírta, s délután 4-re meg is érkeztek a farmra, ahol táboroztunk.

Hamarosan álltak a sátrak, s kék, zöld, narancssárga színekben pompázott a mező. A vacsora is elkészült, babgulyás kolbászal. Rövid tábornőző után a tisztikar kivételével mindenki nyugovóra tért.

1979 december 29 szombat.

Szép verőfényes napra ébredtünk, nem volt ugyan ébresztő fél hétig, de már mindenki kukorékolt reggel 6 órakor. Mosakodás után pakolás, reggeli, s máris indulás Richmondba. Rövid kerékpározás után benn is vagyunk a faluban. A börtön előtt leparkoljuk a kerékpárokat s megtekintjük a híres fegyencidőből származó börtönt, ami persze manapság már csak múzeum. Katognak a fényképezőgépek, készülnek a fényképek. Nemsokára ismét útrakerültük, felnyergeltünk. Elöl ment a nagyobb ísű őrs, s utánuk a többiek őrsönként. A nap erősen sütött, s bizony egyre melegebb lett. Sok pihenőt kellett tartani, a melege való tekintettel. Többször bementünk egy-egy tanyára a kulacsot feltölteni. Az út eléggé változatos volt, kisebb-nagyobb dombokkal tarkítva. Bizony többször tolni kellett a kerékpárt fel a hegyen. Hamarosan megálltunk ebédelni egy patak partján. Jól esett a pihenő, a hideg víz és a narancs. Enni sok kedvünk nem volt a nagy melegben. Pihenő után fűdöttünk a kis patakban, volt aki ruhástól. Nem is volt baj, mert a nagy melegben percekben belül megszáradt a ruha. Nyergelj és indulás tovább.

Táborhelyünk egy szép tó partján volt, mire beértünk a konyhasátor már állt. Egyenként szállingóztak be az emberek eléggé fáradtan. Épp hogy sikerült felrakni a sátrakat, mikor kaptunk egy zuhút.

Vacsora után tábornőzet raktunk a tó partján, s felcsendültek a szebbnél-szebb nóták. Volt egy pár móka és vicces jelenet is.

Hamarosan mindenki elfáradt s nyugovóra tértünk, elcsendesült a tábor.

1979 december 30 vasárnap.

Borús, felhős reggelre ébredtünk, az eső is csepergett, hideg szél fújt. Reggeli után lóra huszár, lóra és indulás, irány Oatlands. Jó volt kerékpározni a hűvös időben. Elosztottuk a társaságot két részre: a lassúk és a gyorsak. A lassúbbakat indítottuk először, majd fél óra múlva a többieket. Így jobban működött a kerékpározás. Egy útemti piknik helyen megálltunk ebédelni és pihenni. A nap is kibújt a felhő mögül, s kezdett egyre melegebben sütni. Pihenő után felpakoltunk és ismét útra keltünk, most már nehezebb volt hajtani. Egyre-másra maradoztak le az emberek.

Egy szép kis folyó mellett táboroztunk, s hamarosan álltak a sátrak, s a konyháról már szállt a finom vacsora illata. A délután folyamán forgószínpad kiképzést tartottunk. A folyó fürdésre nem volt alkalmas, amit egyesek a saját bőrükön tapasztaltak, hármán elvágta a lábukat rögtön, ahogy bementek. A folyó tele volt törött üveggel. Így vízházorút rendeztünk vödörrel, volt nagy sikoltozás és csetepaté. Nagy szél kerekedett s fújta a sátrakat, ezért tüzet nem tudtunk rakni s lámpáznunk kellett.

1979 december 31 hétfő.

Az év utolsó napjára ébredtünk. Borús, esőtjósolt volt az ég. Elkezdtek pakolni, s közben elkészült a reggeli. Most már annyira belejöttünk, hogy 20 percen belül minden össze van pakolva, s fenn van a kocsikon. Épp reggelihez sorakoztunk, mikor elkezdett ömleni az eső, bizony sok minden megázott a hirtelen zuhiban, ami szerencsére hamarosan elállt. Jól esett a finom reggeli, elfogyasztottuk és útnak indultunk ismét két csoportban.

Tunbridge nevezetű kis falucskában megnéztünk egy nagyon érdekes zenemúzeumot. Láttuk a mai lemezjátszó elődjét, nagyon régi orgonát s még sok más érdekes dolgot. A múzeum vezetője mindegyiket be is mutatta, mind működő állapotban volt.

Ezután ismét nyeregbe szálltunk s indultunk tovább. Hamarosan elérkeztünk a Ross nevezetű falucskához, melyet megtekinttünk. Sok szép régi házat láttunk, a falu tele van műemlékekkel. Megnéztük a hidat is, ami egy remekmű, 1826-ban építették fegyencekkel. Innen folytattuk az utat Campbelltown felé. Itt egy szép parkban ebédelünk. Mivel nem akadt sok látnivaló, hamarosan útrakerültünk — a táborhely már nem volt messze. A mai nap 32 km-t tettünk meg.

Egy szép farmra, folyó mellé érkeztünk. Itt vertünk táborn. Jól esik fürödni a hideg folyóban, s mindenki mosakszik, haját mos, szépítkezik a szilveszteri murira. Vacsora után elkészítjük a gyűmölcs puncsot, s kitesszük az összes finomságot mindenki nagy öröme. Vidáman szállt a nótá a tábornőző körül, majd éjfélkor elénekeltük a himnuszt és boldog újévet kívántunk egymásnak.

1980 január 1 kedd.

Itt az új év, ragyogó szép reggelre ébredtünk, gyönyörűen sütött a nap. Ma reggel később volt ébresztő az előző esti murira való tekintettel. Mindenki kimészik a hálósákból, előbújnak az álmos fejek. A reggeli torna hamarosan kiverte az álmot szemükből. Mosakodás a friss folyóvízben s máris sátorszemléhez sorakozunk. Bizony előkerültek a piszkos csajkák, s a fofekke mellett szunnyadó piszkos zokni. A mai nap nem mentünk tovább, pihenő napot tartottunk. Reggeli után nagymosást rendeztünk, majd valamennyi kerékpár ellenőrzés, javítás alá került. A javító gárdának majdnem egy félnapos munkájába került valamennyit rendbe hozni.

Az ebéd után csendes pihenő, majd forgószinpad, a naposítást szerint „faragószinpad” kiképzés van: Anna vezetésével gyermekjátékokat játszanak nagy élvezettel; később elsősegély oktatást kapnak Zsuzsától.

Estére az idő hidegre fordult, hűvös szél fúj. Mindenki jól felöltözött. Bandi bá'n egy hatalmas pulóver volt, amibe Szabolcs bá' is befért, s egy darabig így mókáztak, mászkáltak ketten egy pulóverben, amíg el nem fáradtak.

Lehúztuk a zászlót, s tábortűz köré gyülekeztünk, s jól esett a meleg tűz. Tamás vezette a tábortűzet nagy szakértelemmel. Elénekeltek a „Szellő zúg távol”-t és mentünk lefeküdni.

1980 január 2 szerda.

Gyönyörű ferőfényes napra ébredtünk. Jól esett a fürdés a folyóban. Mosakodás után ismét pakolás, minden nagyon hamar elkészült, elfogyasztottuk a reggelit s indulás.

Útirány Clarendon nevezetű falu. Az első 25 km út kellemes, mindenkinek jól megy a kerékpározás. Az első pihenő egy hídnál volt megbeszélve, de mikor odaértünk, még csak fél tizenkettő volt, ezért úgy határoztunk, hogy még ledaráljuk a 10 km-t Nile nevezetű falucskáig, s így már csak kb 7 km marad a táborhelyig. Hamarosan az út földűttá változott, nagyon puha és kavicsos volt, s nagyon nehéz volt a menet, csúsztak a gépek. Végre pihenő, s ebéd. Étel nem annyira kell, mint ital.

Indulás tovább. Hála Istennek az út kissé megjavult, s hamarosan a táborhelyen voltunk, ami nagyon szép, egy folyó partján — a víz kitűnő. A fiúk odaérkezés után nyomban ugródeszkát szerkesztettek, s nagy élvezettel ugrált mindenki. Az idő is remek, kellemes enyhe szellő fúj. Most már egészen közel vagyunk Launcestonhoz. Zsuzsa bevitte Stopic Antalt a kórházba, mert baj van a karjával. Már repedt csonttal jött el hazulról, s most ráesett, s azt hisszük sikerült eltörnie.

Sötétben fogyasztottuk el a vacsorát. Vacsora után egy páran a tisztikarból halászní mentek, s az „ifjabb” Sanyi bá' sok finom halat fogott. A zászlót lehúztuk s rövid tábortűz után hamarosan lefeküdtünk.

1980 január 3 csütörtök.

Éjjel nagyon hideg volt, bizony mindent magunkra szedtünk, hogy ne fázzunk. Borús, hűvös reggelre

ébredtünk. Reggeli torna egy kicsit bemelegített, majd ismét gyors pakolás. Ma délelőtt megtekintettük a Clarendon házat, ami egy múzeum a National Trust kezelésében. Nagyon impozáns épület, 1838-ban építették. A ház szép park közepén áll, s korabeli bútorokkal van berendezve. A lány és fiú őrsők nekivágtak az útnak, mi meg a kombival bementünk Launcestonba vásárolni. A város nem túl nagy, beillik Sydney egy kerületének. Stopic Gézát el kellett vinni a fogklinikára, mert volt egy nagyon csúnya lukas foga, ezt ki kellett húzni. Mire a táborhelyre érkeztünk, már mindenki ott volt, s állt a tábor. Ma délután nagy kerékpár javítás, tisztítás folyt. A sok földűttől bizony piszkosak lettek a gépek és javításra szorultak a sebességváltók is.

Finom paprikás csirke illata terjeng a levegőben, a síp megszólalt s mindenki nagy lelkesedéssel vette tudomásul, hogy kész a vacsora. A vacsora remek volt, 10 újat nyalta mindenki. Ránkfért a pihenés, hamarosan elcsendesedett a tábor.

1980 január 4 péntek.

Megszólalt a trombita és álmos fejek bújtak ki a sátrakból, reggeli tornára is előcammogott mindenki. Reggeliztünk, még sült hal is jutott egyeseknek Sanyi bá' jóvoltából, aki minden este halászik s fog is valamit. Ma kemény út áll előttünk, irány Poitana, 36 km és ebből 16 km hegynyel fel.

Hosszú, fárasztó út volt. Sokat pihentünk, szedtünk vadvirágokat. Az út mentén egymást érték a hegyi források, vizük jég hideg volt. Majdnem minden forrásnál megálltunk s felfrissítettük magunkat a jó hideg vízzel, s feltöltöttük a kulacsokat. A hegy derekán megálltunk ebédelni. Kicsit pihentünk, aztán indultunk megint, még jócskán van előttünk út. Bizony csak este 6 órára értünk be a táborhelyre halott fáradtan, alig maradt energia felverni a sátrakat.

A Great Lakes partján táborozunk, igen szép a táborhely és végre rendes WC is van. Mindenki megrohanja. A tó nagyon szép, de elég hideg a víz, azért volt aki bemelegkedett fürödni. Vacsora felséges volt, csirkeleves, rántottthús krumplival és salátá. A salátá az Cserhalmi specialitás — „tábori csalamádé”. Az idő nagyon lehűlt, azt vártuk, mikor fog havazni. Amit csak lehetett, magunkra szedtünk. Jól esett a tábortűz körül ülni, s bizony lassan elálmosodtunk, s így álomra hajtottuk fejünket.

1980 január 5 szombat.

Hideg reggelre ébredtünk, a reggeli torna kissé fellemelegített. Reggelire bundáskenyeret kaptunk forró kávéval vagy teával. Gyors pakolás s máris indulás, irány Lagoon of Islands. Ma csak 28 km kerékpározás van tervbevéve. Az út nagyon jó, kissé lankás, dimbesdombos ugyan, de mi az nekünk. Olyan jól megy a hajtás, hogy már ebédre a táborhelyen voltunk. Az úton volt egy-két probléma a kerékpárokkal. Az egyik csoportban egymásba szaladtak, mert az első fékezett. Nem történt nagyobb baj, csak kerékpárt kellett javítani. Táborhelyünk egy mocsaras tó partján lapos, szép füves terület. A tó itt fürdésre nem alkalmas, mert

nem lehet bemenni, így a társaság kerékpárokra szállt és egy km-rel arrább a tó másik oldalán talált megfelelő fürdőhelyet. Mindenki fürdők és mosakszik. A konyhán készül a vacsora, finom tejfeles, csülkös babléves illata terjeng a levegőben, ezt követi majd a tűrés csusza. Ismét nagyon hideg van, s próbálunk melegen felöltözni. Jól esett a jó meleg vacsora, majd a forró tea. A hidegre való tekintettel rövid tábortűz után mindenki nyugovóra tért.

1980 január 6 vasárnap.

Az idő még mindig hideg, fagyunk. Mosakodni csak mosdótálakban lehet. Ma 28 km földűt áll előttünk, irány Lake Crescent. Az út dimbesdombos, nagyon zötyögős, majd kirázza a vesénket, s megviseli a hátsórészeinket. Egy-két kerékpárt is kikészít az út, sok a dur-defekt, ezeket természetesen javítani kell. Ebédre már ismét a táborhelyen vagyunk. Percekben belül állnak a sátrak. Itt a tó és a Clyde folyó összefolyásánál táborozunk. Ma egész nap felhős, hideg idő volt. A nap csak itt-ott bukkant ki a felhők mögül. Délután hadi-játékoztunk mindenki nagy öröme. Kora estére az idő tovább romlott, elkezdett csepegni az eső, s fagyos szél fújt a tó felől. A vacsora hamarosan elkészült, s nagyon jól esett a lebbencs leves és rakott burgonya, meg a forró tea. Mind elfogyott az utolsó kanál. Az eső egyre jobban esett, így zászlólevonás után mindenki ágybament.

1980 január 7 hétfő

Az eső egész éjjel esett megállás nélkül. Nagyon rossz volt kimászni a hálósákból, mert minden nedves vagy vizes volt. Ráadásul még hideg is volt. Nagyon jól esett a reggeli forró kávé és tea. Ma 40 km-es út állt előttünk, mind jóformán földűt — irány Bothwell. Az őrsők jól mentek, kivéve egy-két lapos kereket, meg kisebb javításokat. Már ebédre az új táborhelyre értünk. Itt egy farmon, a birkanyírok tanyáján, két épületben helyezkedtünk el. Nagy örömmel fogadtuk a meleg zuhanyt, rendes WC-t és ágyakat. Ebédet is elfogyasztottuk, s ebéd után nagy kerékpár javítás és tisztításra került sor. A kétnapos földűt bizony eléggé megviselte a kerékpárokat, na és a hátsófeleket is. Az utóbbiakkal sokat nem tudtunk csinálni, de a kerékpárokat szakértők segítségével rendbehoztuk. A főmester Reichart Géza nagyon népszerű volt. Néhány órán belül ragyogott minden kerékpár. Hatalmas sima rét közepén van a tábor, ez adta az ötletet egy gyors kerékpár versenyre. Rajta és indultak a kerékpárok. Nagy volt a hajrá és a szurkolók biztatásától hangos volt a környék. A nyertes Vincz András lett, második Simon Péter. A vacsora is elkészült, rántottleves zsemlyekockával, fasírozott krumplival és cékla. Az idő Tasmania-i időhöz hiven ismét nagyon lehűlt. Majd megfagyunk, míg kint vacsoráztunk. Lehúztuk a zászlót, s mivel tűztilalom volt, tábortűzet nem tartottunk. Így korán volt takarodó.

1980 január 8 kedd.

Borús, de nem hideg reggelre ébredtünk. Ma csak fél nyolckor volt ébresztő, mert nem kellett táborot bontani. Reggeli után megyünk a közeli kis falu, Bothwell

nevezetességeit megtekinteni. Utána 60 km kerékpározás van tervbevéve. Az út nagyon jó, irány Pontville. A kerékpározás jól megy, habár egész végig erős szembeszél fúj, ami eléggé lelassította a haladást. Azért sikerült 50 km-t megtenni ebédig. Bagdad nevezetű falucska közelében ebédeltünk. Hamarosan útrakeltünk s egy órán belül a táborhelyen voltunk. Gyorsan felkerülték a sátrak, s narancs, kék, barna színekben pompázott a rét. Vacsora után zászló levonás és tábortűz. A ma esti tábortűznél megpróbáltunk olyan nótákat énekelni, melyeket eddig még nem énekelünk. Volt egy pár jó jelenet is. A tábortűz után a tisztikar kiértékelte az őrsők aznapi munkáját, s nemsokára nyugovóra tértünk.

1980 január 9 szerda.

Borús reggelre ébredtünk, reggel 8-kor volt csak ébresztő, mert ha könnyű napunk lesz. Hobart felé megyünk, ahol a repülőtér közelében, egy golf pályán fogunk táborozni. Jó volt egy kicsit tovább aludni, s mindenki frissen ugrott ki a hálósákjából. Egy-kettő, reggeli torna a bogáncsok között, majd mosakodás a bokáig érő patakban. Csomagolás és máris a zászlótéren sorakoznak az őrsők. Felkúszik a zászló, s lobogtatja a szél. Felolvassuk a napi parancsot és megyünk reggelizni. Reggeli után indulás. Először megtekintünk egy öreg terméskőből épített istálot. Egészen úgy van építve, mint egy erődítmény. Ezután indultunk tovább Hobart felé. Nagyon nehéz volt kerékpározni, mert ismét erős szembeszél fúj. Csak nyomtuk, s szinte nem haladtunk, legalábbis az volt az érzés. Hamarosan megérkeztünk Richmond falu közelébe, ahol megálltunk ebédelni. Nem mentünk be Richmondba, hanem egy-két kilométerrel a falu előtt Hobart felé letértünk. Így nem kellett a fűtőn karikázni, ami nagyon jó volt. Egyes helyeken az út eléggé meredek volt és tolni kellett a kerékpárt. A domb tetején nagyon szép kilátás nyílt Hobartra. Itt Annával megálltunk fényképezni. Ezután már csak legurultunk a völgybe. Nemsokára lakott területen mentünk keresztül. Egyre több lett a ház, s nemsokára rá kellett térni az országútra. Ez már nagyon forgalmas volt, csak úgy húztak el az autók mellettünk. Az utolsó néhány kilométer nagyon kellemetlen volt emiatt. Mire megérkeztünk, már több sátor állt, s a konyhán készült a babléves. A fiúk egy kolosszális zuhanyozót építettek, s ezt ki is használtuk. Ma éjjel sem kellett senkit sem álomba ringatni.

1980 január 10 csütörtök.

Táborhelyünk közvetlenül az országút mellett van, s bizony éjjel elég nagy volt a zaj. Nagy tetszésnek örvendő reggeli tornánk, amit az elmenő autók dudálással adtak tudtunkra. Ma autóbusszal Hobartra megyünk városlátogatni. Gyors reggeli, s még sátorszemlére is volt idő. Épphogy az utolsó falatot lenyeltük már kanyarodott is be a busz a táborhelyre. Beszálltunk, s irány Hobart. Fél óra alatt benn voltunk, a busz körbevit a városban, megnéztük a fontosabb épületeket, felkapaszkodtunk Mt. Wellington tetejére, s innen tekintettünk le Hobartra. A kaszinó épülete mint egy felkiáltójel emelkedik ki a város panorámájából. In-

nen leereszkedve elmentünk a Botanikus kertbe, ezt bejártuk, nagyon szép és látványos volt. Ismét be a buszba, s mentünk vissza a városba. Itt kiszálltunk s két óra hosszat lehetett sétálgatni, nézelődni és vásárolni. Két órákor már indultunk is vissza. A táborhelyre érkezve a kerékpárokat kellett szétszedni s a szállításra előkészíteni. Még ma el vittük őket a reptérre feladni. A vacsora is elkészült, s hamarosan besötétedett. Búcsútáborítózunkre Hobart-i vendégek is kilátogattak, a hobarti magyarság képviselői. Szébbnél-szebb magyar nótákkal, mókákkal szórakoztattuk őket. A tábornút után még egy búcsú műrit rendeztünk. Volt minden finomság, pattogzott kukorica, cukorka, csokoládé, sütemény. A hobartiak finom házikészítésű dobostortával, görögdinnyével s importált keksszel kedveskedtek, ami bizony mind elfogyott egy szál. Vendégeink is eltávoztak, s mi is nyugovóra tértünk. Reggel korán lesz ébresztő.

1980 január 11 péntek.
Reggel 5 óra; ébresztő, valahogy nem akaródzik felkelni. Pedig muszály, mert a repülő nem vár. Sok csomagolás vár még ránk. A reggelit már csak állva kapjuk be, még jó, hogy Sanyi bá' előre elkészítette a „homokboszorkányokat”, (sandwich) mindenki fogott egy csomagot, egy bögre teát, s meg volt a reggeli. Miután feltisztítottuk a területet, mindent elsimítottunk, az utolsó holmi is felkerült a kocsira, gyalog elindultunk a reptérre: Legalább 2 km-es séta volt. Vidám énekszóval nem is tűnt olyan hosszúnak. Nem-sokára beszálltunk a gépbe, s elhelyezkedtünk. Ahogy a gép emelkedett, búcsút írtunk Tasmániának, s a felejthetetlen két hétnak amit ott töltöttünk. A két hét alatt sok szépet láttunk 465 km-t letekertünk, s úgy érzem valamennyiünk számára kedves emlék lesz a Tasmániában töltött napok.

Beszámoló a Tahmoor-i táborról

Tasmániai kerékpártúránkról visszatérve, alig hogy kifújtam magam, máris indulni kellett a Tahmoor-i táborba. Ezt a táborát a két csapat kiscserkészeinek, s azon tagjainak rendezték, akik nem tudtak Tasmániába jönni. A tábor mindössze egy hetes volt, január 13-án vasárnap kezdődött és 20-án ért véget. Napfényes szép reggelen indult el a kocsikaraván a cserkésztáborból Tahmoor falucska felé, mely mindössze két órányira

A két Sydney-i csapat táborozó tagjai.

van a Hume Highway-on Mittagong irányában. Így már délelőtt 11 órára kinn is voltunk. Nekiláttunk a táborépítésnek, s hamarosan felterültek a sátrak. Bizony igyekezni kellett, mert szürke felhők tornyosultak az égen, s percekkel belül el kezdett ömleni az eső. Ez azonban nem riasztott minket vissza, megszoktuk mi már az esőt, hideget, árvizet. Nem is soká tartott az eső és újból kiderült. Az őrsök berendezkedtek sátraikban, s megkezdődött az építmények készítése. A konyháról inycsiklandozó illat terjengett, készült a vacsora Cserhalmi Sanyi bá' szorgos kezei alatt. Sanyi bá' ismét vállalta a főszakácsságot a fásztó tasmániai kerékpártúra után is. Hálásan köszönjük Sanyi bá'-nak e hatalmas munkát, a sok finom ennivalót, — s testsúlyunk gyarapodását.

Másnap délre teljesen készen állt a tábor, még táborkapuk is készültek. Ebéd után elkezdtek a foglalkozást a tábori program szerint. Várady Marikával fél napot töltöttünk fürdőhely kereséssel, míg végre rábukkantunk egy csodálatosan szép kis sziklával körülvett tavcskára a folyó egy ágában, ahova sziklákon át zuhogott alá a vizesés. Megközelítése egy kis kirándulás volt ugyan, de azért naponta legalább négyszer le- és felmáztunk. A hely ideális volt, kicsiknek sekély víz pancsolni, nagyobbaknak mely a közepén, még ugrálni is lehetett a sziklákról, s a vizesés alatt kiválóan lehetett zuhanyozni. Ezt ki is használtuk alaposan.

Tábori létszámunk együttesen 40 volt, kb. fele lány, fele fiú. Majsay Szabolcs bá'n és rajtam kívül volt

még egy-két bátor vállalkozó szellemű cserkész, aki ezt a tábori is végigcsinálta Tasmánia után.

A tábori munkaterv során volt alaki kiképzés, forgószínpad, egyéni rohampálya, akadályverseny, s természetesen portyák az idősebb őrsöknek. A fiúk Medve őrsé is végig cammogott a megadott úton, s szépen végrehajtották a feladatot. A Sas őrsnek sok problémája volt, valahogy nem izlett nekik a portya, s nem tartották be a természetéről szóló cserkésztörvényt, s szégyenteljes nyomatok hagytak maguk után. Leellenőrzéskor megtaláltuk a sok szemetet, égve hagyott tüzet. Így duplán portyáztak, ami azt hiszem nem ártott meg egyiküknek sem. A leány őrsök, a Rózsa és Nefelejts, együtt portyáztak, éjjelre menedéket építettek, s másnap fáradtan, de jókedvűen értek vissza a táborba. A kiscserkészek is kirándultak, s a séta végén nagy fagyizást csaptunk. A kiscserkészek Kardos Olga vezetésével komoly munkát végeztek. Az esős napokon (mert volt egy-kettő) tartottunk nekik kézügyességet, rajzoltak és volt bábszínház. Szerencsénkre volt a területen egy alumínium épület, melyet igen jól kihasználtunk. Ez volt az ebédlő, itt volt a nótatanulás, s foglalkozás eső után. Kandalló is volt benn, így esős esteiken itt tartottuk a tábornúzeket. A bábszínház nagy tetszésnek örvendett, s Öhöm, Böhöm, Tömötöm bizony sokszor megneveztette még a nagycserkészeket is. A népi játékokat is alig akarták abbahagyni, különösen nagyon tetszett a „Révész legény”. Igyekeztünk minden nap egy-egy új népijátékot megtanulni, s játszani. A tábor folyamán nagy hangsúlyt fektettünk a népdal tanulásra. Sok szép új népdalt tanultunk meg, s a tábornúzeknél mindig igyekeztünk egy-egy újabb nótát énekelni.

A tábornúzeket mindig kiscserkésznótákkal kezdtük, mert a Mókuskák és Nyuszikák hamar elálmosodtak, s ők korábban mentek aludni. Nem is csoda, hiszen a legkisebb csak 5 és fél éves volt.

A tábor fénypontja az akadályverseny volt, melyet az őrsök mind kiválóan végrehajtottak. A kiscserkészek kincset kerestek, s ennek során minden csodabogár előkerült, az ügyes kiscserkészek mindent megtaláltak, azonban békát egyiknek sem sikerült találni. Legjobb táborozó leánycserkész Gábor Zsuzsika, s legjobb

A legjobb táborozó őrs: a Medve őrs.

A legjobb táborozó cserkészek:
Gábor Zsuzsi és Hevesi Bod Péter.

táborozó fiú cserkész Hevesi Bod Péter volt, legjobb táborozó leánycserkész őrs a Mókus őrs, legjobb táborozó fiúcskészs őrsnek a Medve őrs bizonyult. Legjobb táborozó kisleánycserkész Gálosi Ildikó volt, és dícséretben részesült Radojkovic Melinda és Majsay Keren. Az egy hét bizony rövidnek bizonyult, s túl hamar érkezett a tábor utolsó napja. Búcsútáborítózunk nagyon vidám volt, sokat nótáztunk, s vége-hossza nem volt a mókáknak, legtöbbjének az új cserkészek voltak az áldozatai, de valamennyien hősiesen megállták a próbát. Még elméldtünk egy kicsit a napi jelmondaton, majd elénkeltük a „Szellő zúg távol”-t, s elcsendesedett a tábor.

Másnap táborbontás, csomagolás, s elérkezett a zászlólevonás, táborzárás pillanata. Jókendő, lebarátság gyermek arcok mosolyogtak ránk a sorból. Szabolcs bá' búcsú szavai után kihirdettük a tábori eredményeket, s leküszözt a zászló a rúdon. Búcsút mondtunk egymásnak az első összejövetelig. Reménykedünk abban, hogy munkával teli s eredményekben gazdag cserkészevnek nézünk eleibe.

H.B.K.

CSERKÉSZBOLT

P.O. Box 85, Garfield, N. J. 07026 U.S.A.

Magyar Cserkészszövetség Szabályai	\$.50
Vezetőképzés Szabályai50
Cserkészkönyv I.	4.00
Cserkészkönyv II.	4.00
Cserkészkönyv III.	4.00
Cserkészkönyv I-III. kötet	12.00
Kiscserkészek könyve I.	4.00
Kiscserkészek könyve II.	4.00
Kiscserkész vezetők kézikönyve	4.00
Őrsvezetők tanácsadója	4.00
Zoltai Tibor: Pali fel a fejfel — cserkész regény ...	4.00
Különpróbák	3.00
Játékos és tábortüzi könyv	3.00
Fogadalomtétel „Emléklap”50
Teleki Pál emlékfűzet	2.00

MAGYAR TANKÖNYVEK:

Kis Magyarok Első könyve	8.00
Kis Magyarok Második könyve	8.00
Kis Magyarok Harmadik könyve	8.00
Tóth Veremund: Vázlatos magyar történelem	4.00

NÉPRAJZI KÖNYVEK:

Balla Péter: A magyar népdal kis tükre	5.00
Muharay E.: Magyar Játékszín	5.00
Volly István: Magyar karácsonyok	5.00

HUNGARIAN BOY SCOUT ASSOCIATION

P.O. Box 68
Garfield, New Jersey 07026

Return Postage Guaranteed

Magyar Cserkész

HUNGARIAN SCOUT

A Hungarian youth magazine, published by the Hungarian Boy Scout Association, Inc., a non-profit organization.

Subscription: \$4.00 yearly.

Address: Magyar Cserkész, P.O. Box 68, Garfield, New Jersey 07026.

Editor-in-Chief: Charles de Rauch.

Editor: B. J. Kardos.

Printed by New Life Printery, 54 Renwick Street, Marrickville, N.S.W. 2204, Australia T.: (02) 55 6184.

SZERKESZTŐSÉG

669 Burke Road. Hawthorn, Vic., 3122, Australia.
Telefon: (03) 813 1737.

KIADÓHIVATAL

P.O. Box 68, Garfield, N.J. 07026, U.S.A.

KÜLFÖLDI KÉPVISELŐK

Ausztrália:

Goór György, 26 Loftus St., Pennant Hills, NSW, 2130.

Európa:

Padányi Erzsébet, Brüsselgasse 36/2/19 1160 Wien 16 Austria.

Kanada:

Jámbor Lajos, 3A Leland Ave., Toronto. Ont. M8Z 2X4.

Argentína:

Lindquistné Demkó Andrea, Rawson 40-P.B. "E", Bs.As.

Brazília:

Piller Gedeonné. Rua das Carpas 58, San Paulo. 04648.

Venezuela:

Nyisztor Sándorné, Aptdo. 68394, Altamira, Caracas 106.

Non-profit Org.
U.S. Postage

PAID

Garfield, N.J.
Permit No. 204

PRINTED MATTER

Address Correction Requested